

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 12. prosinac 2018. [\[Multimedia\]](#)

Zaufana molitva

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Nastavljamo niz kateheza o Očenašu, koji smo započeli prošli tjedan. Isus stavlja svojim učenicima na usne kratku, hrabru molitvu, sačinjenu od sedam zaziva – broj koji u Bibliji nije slučajan, već ukazuje na puninu. Kažem „hrabru“, jer da je nije predložio Krist, vjerojatno nitko od nas, štoviše, nijedan od najpoznatijih teologa, ne bi se usudio Bogu moliti na taj način.

Isus naime poziva svoje učenike da se približe Bogu i da mu s povjerenjem upute nekoliko prošnji: prije svega vezanih uz Njega, a zatim uz nas. U Očenašu ne postoje svečani uvodi.

Isus nas ne uči obrascima kojima ćemo steći Gospodinovu naklonost; naprotiv, poziva da kada mu se molimo porušimo barijere podčinjenosti i straha.

Ne kaže da u svom obraćanju Bogu oslovljavamo ga sa „Svemoćni“, „Najuzvišeniji“, „ti koji si tako daleko od nas, a ja tako bijedan“: ne, ne kaže tako, već jednostavno „Oče“ sa svom jednostavnošću, kao što se djeca obraćaju ocu. I ova riječ „otac“ izražava pouzdanje i sinovsko povjerenje.

Molitva Očenaš ima svoje korijene u konkretnoj čovjekovoj stvarnosti. Naprimjer, u njoj molimo za kruh, za svakodnevni kruh: to je jednostavna, ali bitna prošnja, koja kaže da vjera nije nešto što služi kao ukras, nešto što nema veze sa životom, nešto što se javlja tek kad su zadovoljene sve druge potrebe. U konačnici, molitva započinje samim životom. Molitva – uči nas Isus – ne započinje u ljudskome životu nakon što je trbuh pun, već se radije ugnježđuje gdje god postoji čovjek, svaki čovjek koji je gladan, koji plače, bori se, pati i pita se „zašto“.

Naša prva molitva, u stanovitom smislu, bio je plač koji je pratio naš prvi udisaj. U tom plaču novorođenčeta najavljena je sudbina cijelog našeg života: naša stalna glad, naša stalna žeđ, naša

težnja za srećom.

Isus u molitvi ne želi ugasiti ono ljudsko u čovjeku, ne želi to umrtviti. Ne želi da zatomljujemo pitanja i prošnje učeći sve podnositi. Umjesto toga, on želi da se svaka patnja, svaki nemir, vinu k nebu i postanu dijalog.

Imati vjeru, kao što netko reče, znači biti naviknut vapiti.

Svi bismo mi trebali biti poput Bartimeja iz Evanđelja (usp. *Mk* 10, 46-52) – sjetimo se tog odlomka iz Evanđelja, Bartimej, sin Timejev –, onog slijepca koji je prosió na vratima Jerihona. Bio je okružen s toliko dobrih ljudi koji su ga ušutkivali: „Daj šuti! Gospodin prolazi. Šuti. Ne smetaj. Učitelj je prezauzet, ne smetaj ga. Dosađuješ svojim vapajima. Ne smetaj“. Ali on nije poslušao ove savjete: svetom upornošću molio je da konačno dođe do susreta njega bijednika s Isusom. I vikao je još glasnije! A pristojni ljudi su mu govorili: „Ne čini to. To je učitelj, molimo te! Stvaraš lošu sliku o sebi“. A on je vikao jer je htio progledati, htio je da bude ozdravljen: „Isuse, smiluj mi se!“ (r. 47).

Isus mu je vratio vid i rekao mu: „vjera te tvoja spasila“ (r. 52), gotovo kao da je time objasnio da je odlučujuće stvar za njegovo ozdravljenje bila molitva, ta *prošnja izgovorena snažnim glasom vjere*, jača od „zdravog razuma“ mnogih ljudi koji su ga htjeli ušutkati. Molitva ne samo da prethodi spasenju, već ga na neki način već sadrži, jer oslobađa od očaja koji obuzima onoga koji ne vjeruje u izlazak iz tolikih nepodnošljivih situacija.

Naravno, vjernici također osjećaju potrebu veličati Boga. Evanđelja nam donose usklik radosti koji se vinuo iz Isusova srca, pun zahvalnog čuđenja Ocu (usp. *Mt* 11, 25-27). Prvi kršćani čak su osjetili potrebu dodati tekstu „Očenaša“ doksologiju: „Jer tvoja je moć i slava u vijeke vjekova“ (*Didaché*, 8, 2).

No nitko od nas nije dužan prihvatiti teoriju koju su nekoć u prošlosti neki zastupali, to jest da je prosidbena molitva slab oblik vjere, dočim bi najautentičnija molitva bila čista hvala, ona koja traži Boga bez tereta svake prošnje. Ne, to nije istina. Prosidbena molitva je autentična, spontana, čin vjere u Boga koji je Otac, koji je dobar, koji je svemoćan. To je čin vjere u meni, koji sam mali, grešan, potrebit. I zato je molitva, u kojoj za nešto molimo, veoma uzvišena. Bog je Otac koji ima veliku samilost prema nama i želi da njegova djeca s njim razgovaraju bez straha, da ga izravno nazivaju „Oče“; ili mu u teškoćama govore: „Gospodine, što si mi to učinio?“. Zato mu sve možemo ispričovijedati, čak i stvari koje u našem životu ostaju naopake i neshvatljive. I obećao nam je da će biti s nama zauvijek, do posljednjih dana našega života na ovoj zemlji. Molimo se našem Ocu, počinjući tako, jednostavno: „Oče“ ili „tata“. On nas razumije i silno ljubi.

Danas, na liturgijski spomen Blažene Djevice Marije od Guadalupe, molimo je da nas prati na našem putu prema Božiću i oživi u nama želju da prihvatimo s radošću svjetlo njezina Sina Isusa kako bi ono sve snažnije sjalo u tami svijeta.